

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15C/168/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114211620
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Vargová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2014:8114211620.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou Mgr. Annou Vargovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o., IČO: 35807598 so sídlom Bratislava, Pribinova 25, právne zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421 so sídlom Bratislava, Grösslingová 4 proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, IČO: 00166073 so sídlom Bratislava, Župné námestie 13 o náhradu škody a nemajetkovej ujmy takto

r o z h o d o l :

žalobu zamietam,

účastníci nemajú nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou doručenu súdu 27.09.2012 domáhal vo vzťahu k žalovanému náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (Okresného súdu Vranov nad Topľou), ktorý nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Mal za to, že v danom prípade neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o vydaní poverenia pristupuje až po veľmi dlhej dobe, hoci prejednaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou kompletnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Žalobca uviedol, že mu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- Eur, na udržanie a správu informačného systému sumu 40,- Eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- Eur. Táto suma by nezaťažila žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Žalobca zároveň uviedol, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú výšku škody by bolo možné vyčíslit len s nepomernými ťažkosťami. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca mal za to, že nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu riziku zániku

povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku jeho insolvenencie, keď neexistoval akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať a spôsobila u členov riadiacich orgánov žalobcu ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Potrebu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodnil požiadavkou na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Výšku nemajetkovej ujmy vyčíslil s poukazom na doktrínu prijatú Ústavným súdom, pričom poukázal na nálezy Ústavného súdu III. ÚS 203/06-25, III. ÚS 235/04-3, III. ÚS 347/05, III. ÚS 142/06-28, III. ÚS 118/06-40, ÚS 110/04-55, III. ÚS 125/04-44, III. ÚS 229/04-52, III. ÚS 21/05-30, III. ÚS 190/05-36, III. ÚS 301/05-38 a III. ÚS 82/03-25. Žalobca mal za to, že za každý rok poznačený prietahmi sa na základe predmetnej doktríny vzťahuje satisfakcia vo výške 55,- Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. V prvom rade namieta procesné pochybenia zo strany žalobcu, ktorý v žalobách neuvádza spisové značky príslušných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Žalovaný namietal, že žalobca nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetných exekučných konaní, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy a napriek tomu, že síce časť dôkazov uviedol najmä odkazom na exekučné spisy, v skutočnosti však prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Tvrdenie žalobcu o tom, že nemá vedomosť o spisových značkách namietaných v exekučných konaniach sa nezakladá na pravde a má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pričom neoznačenie spisových značiek v exekučných konaniach, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu bol jedným z dôvodov, pre ktorý Ústavný súd SR odmietol sťažnosť žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu napr. pod sp.zn. II. ÚS 211/2012, IV. ÚS 366/2012 a IV. ÚS 374/2012. Ďalej podľa tvrdenia žalovaného nie je splnená základná podmienka vyhovenia žalobe v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom štátu, po neúspešnosti ktorého je možné predmetnú žalobu podať po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Prvé žiadosti boli žalovanému doručené 23.04.2012 a vzhľadom na skutočnosť, že žaloby boli doručené súdu 20.09.2012 vo veci je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Predbežné prerokovanie nároku je pritom zákonom ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie s poukázaním aj na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 2Cz 38/176. Aj keď žalobca podal žiadosti o predbežné prerokovanie daných nárokov, ani po výzve nedoplnil žiadne informácie a nebol ochotný priložiť príslušné návrhy na zmenu exekútora v jednotlivých exekučných konaniach, prípadne oznámiť dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode vrátane dokladov preukazujúcich vyčíslenie majetkovej škody, či iné podstatné skutočnosti. Neposkytol teda potrebnú súčinnosť pri predbežnom prerokovaní, čím zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody.

K nároku samému vo vzťahu k atribútom pre vznik takéhoto nároku na náhradu škody v zmysle cit. zák. je potrebné vychádzať zo znenia exekučného poriadku, v zmysle ktorého pre posudzovanie exekučného titulu, rozhodcovského rozsudku, neplatí stanovená 15-dňová lehota na udelenie poverenia, prípadne na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, ak táto bola podaná na súde 01.06.2011. Pred týmto dátumom § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku znel „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V samotnej dôvodovej správe k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutie rozhodcovských súdov“ predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto zákona. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľa zákonodarca nefundovaná, nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku sa správne aplikoval aj na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 01.06.2011. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 16/2002, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že pri posúdení možného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ÚS síce prihliada na lehoty uvedené v ústave, alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. Žalovaný poukázal aj na nedostatok právomoci všeobecného súdu preskúmavať efektívnosť a rýchlosť súdneho konania iného súdu v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z.. K takémuto skúmaniu

môže pristúpiť len Ústavný súd SR na základe ústavnej sťažnosti. Všeobecný súd môže potom o náhrade škody rozhodovať na základe prietáhov v súdnom konaní len v prípade, ak tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažností na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktorý má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, alebo po právoplatnom rozhodnutí ÚS SR o ústavnej sťažnosti, v ktorej Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Žalovaný tiež uviedol, že ak mala žalobcovi vzniknúť škoda v súvislosti s nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie týchto nárokov uplynula pri každom takomto nároku osobitne po troch rokoch odo dňa, kedy sa žalobca o škode dozvedel, pričom vzniesol aj námietku premlčania pri každom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009. K vyčíslenej škode a nemajetkovej ujme vyjadril žalovaný názor, že uplatnená suma je len hypotetická a nezodpovedá kritériám vzniku nároku na náhradu škody, pričom zjavnej nejde o škodu skutočnú a nemajetková ujma je vyčíslená len na základe nesprávnej právnej úvahy.

Záverom žalovaný poukázal na aspekt dobrých mravov, ktorý hovorí v neprospech žalobcu vzhľadom na charakter nárokov a charakter jeho obchodnej činnosti. Poukázal na prax žalobu pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úverov a negatívne vnímanie žalobcu verejnosťou aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľa, či zo strany štátnych orgánov, ktoré na každej mocenskej úrovni musia vynakladať nadmerné úsilie na dosiahnutie efektívnej ochrany práv spotrebiteľa. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky a zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Uvedené by malo mať vplyv na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia zvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nie, čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonávania procesného úkonu a preto žalobca nemôže poukazovať na rozpor s dobrými mravmi v súvislosti s takýmto postupom súdu.

Súd vec prejednal a rozhodol aj v neprítomnosti účastníkov konania tak, ako mu to umožňuje znenie ust. § 115a ods. 2 O.s.p., keď pojednávanie nie je potrebné nariaďovať v drobných sporoch. V danom prípade ide o konanie, v ktorom si žalobca uplatňuje voči žalovanému zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorej hodnota neprevyšuje sumu 1.000,- Eur (§ 200ea ods. 1 O.s.p.) a teda ide o drobný spor, v dôsledku ktorej skutočnosti okresný súd pojednávanie nenariadil a o veci rozhodol verejným vyhlásením rozsudku dňa 01.08.2014. Oznam o verejnom vyhlásení rozhodnutia bol riadne vyvesený na úradnej tabuli súdu.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom, vyjadrením žalovaného, spisovým materiálom Okresného súdu Vranov nad Topľou pod pôvodnou spisovou značkou 9C 186/2012, 7Er 369/2009, znaleckým posudkom Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity Bratislava č. 1/2004, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

V tomto konaní súd prejednáva právnu vec, ktorá pôvodne napadla na Okresný súd Vranov nad Topľou pod sp.zn. 9C 186/2012. Uznesením č.k. 9C 186/2012, právoplatným 21.11.2012 súd spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 9C 186/2012 až 9C 194/2012, ďalej vedené pod sp.zn. 9C 186/2012. Krajský súd Prešov vylúčil sudcov Okresného súdu Vranov nad Topľou z prejednávania a rozhodovania tejto právnej veci z dôvodu možnej zaujatosti. Okresný súd Prešov uznesením 15C 425/2012-36, právoplatné 28.02.2014 vylúčil na samostatné konanie právne veci vedené pod pôvodnou sp.zn. 9C 186/2012 až 9C 194/2012.

Zo spisového materiálu Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 8Er 576/2009 (EX 10199/09) proti povinnému C. T. titulom ktorého konania si žalobca uplatnil škodu 125,- Eur a nemajetkovú ujmu 330,- Eur súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 04.11.2009. Výzvou zo dňa 06.11.2009 požiadal súd o súčinnosť Stály rozhodcovský súd zaslaním rozhodcovského spisu SR 05240/09 v lehote 7 dní. Výzvu prevzal 07.12.2009 a súčinnosť súdu poskytol 10.02.2010. Medzi tým súd uznesením č.k. 8Er 576/2009-9 zo dňa 12.01.2010 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti výšky úroku z omeškania čo do 0,15 % denného úroku z omeškania zo sumy 472,88 Eur od 17.01.2009 do zaplatenia, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 02.03.2010. Vo zvyšku bolo vydané poverenie dňa 05.03.2010.

Súd upriamuje pozornosť na to, že v predmetnom exekučnom konaní bol požiadaný rozhodcovský súd o poskytnutie súčinnosti zaslaním rozhodcovského spisu exekučnému súdu, ktorý na výzvu súdu

v poskytnutej lehote nereagoval a súčinnosť poskytol až takmer po uplynutí dvoch mesiacov, čím nepochybne predĺžil súdne konanie.

Žalobca doručil Okresnému súdu Prešov znalecký posudok č. 1/2014, vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o., ktorý bol na tunajší súd doručený ku konaniu sp.zn. 13C 413/2012. V bode 2 Úvodnej časti znaleckého posudku je uvedené, že tento bol vypracovaný za účelom súdneho konania, avšak nie je v ňom bližšie špecifikované, akého súdneho konania. Nakoľko ide o všeobecný znalecký posudok a nejedná sa o posudok, ktorý by bol vypracovaný na konkrétnu právnu vec, súd na neho neprihliadal. Znalecký posudok bol spracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o., ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a prípadne nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov SR v exekučných konaniach. Záver posudku je taký, že na základe nesprávneho úradného postupu súdov a zbytočnými prietahmi pri rozhodovaní o žiadosti o zmene súdneho exekútora, znalci vyčíslili majetkovú škodu pre každý jednotlivý prípad vo výške 31,68 Eur. Pri výpočte tejto škody v konkrétnej právnej veci však z tohto znalecký posudok nevychádzal. Znalecký posudok sa nevzťahuje na konkrétne právne veci, ide o všeobecný posudok, ktorý sa vzťahuje na hromadné podanie žalobcu v obdobných veciach. Znalci sa navyše vyjadrujú k právnym otázkam, čo im vôbec neprináleží.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zák. č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov. Podľa § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma.

Žalovaným vznesená námietka premlčania nie je opodstatnená, pretože žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola na súd doručená až po 23.04.2009.

Vzhľadom k tomu, že nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnený podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci môže byť opodstatnený v prípade, ak je preukázané, že škoda, ktorú si žalobca uplatňuje bola spôsobená nesprávnym úradným postupom, súd sa zaoberal tvrdenými skutočnosťami o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, ktorý má spočívať v tom, že súd nedodrжал zákonnú lehotu na vydanie rozhodnutia a dĺžka v ktorej rozhodol je neprimeraná, čím došlo k prieťahom v konaní. Zo znenia ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. je zrejmé, že zákonom stanovená lehota 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom. Ak však súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, pričom zákon na vydanie zamietajúceho rozhodnutia nestanovuje žiadnu lehotu, čo má i logické zdôvodnenie v tom, že skúmanie prípadného rozporu so zákonom je viazané na zabezpečenie ďalších listín, ich preskúmanie a následné vydanie súdneho rozhodnutia s odôvodnením, čo je nepochybne odborne i časovo náročnejší úkon ako vydanie poverenia v prípade riadneho a nespochybniteľného exekučného titulu.

Podľa § 45 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov¹⁶⁾ na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, ¹⁷

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) aleb

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z. súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa názoru Ústavného súdu SR vyslovenom v uznesení II. ÚS 545/2010-15 zo dňa 09.01.2010 exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd upriamuje pozornosť na to, že v predmetnom exekučnom konaní bol požiadaný rozhodcovský súd o poskytnutie súčinnosti zaslaním rozhodcovského spisu exekučnému súdu, ktorý na výzvu súdu v poskytnutej lehote nereagoval a súčinnosť poskytol až takmer po uplynutí dvoch mesiacov, čím nepochybne predĺžil súdne konanie.

K žalobcom vytykáanému nesprávnemu úradnému postupu predstavujúcemu zbytočné prieťahy v konaní súd dáva do pozornosti rozhodnutia Ústavného súdu SR vo viacerých prípadoch, ktorý dospel k záveru, že je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, a že aj niekoľkokomesačná nečinnosť súdu

nemusi predstavovať zbytočné prietahy (I. ÚS 42/01, I. ÚS 63/00, IV. ÚS 606/12). Práve konkrétne okolnosti prípadu vylučujú prijatie záveru o zbytočných prietahoch exekučného súdu.

Za zmienku stojí aj činnosť žalobcu a jeho obchodné praktiky, ktorými poškodzuje spotrebiteľov v ich právach, ako to konštatovali sudy vo viacerých rozhodnutiach. Okrem iného spočívajú v naformulovaní rozhodcovskej doložky, ktorou žalobca určil právomoc rozhodcovského súdu na prejednávanie sporov a ktoré sudy vyhodnocovali ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v neprospech spotrebiteľov. Ďalším argumentom je aj správanie sa žalobcu, keď ním poverený exekútor predložil na sudy enormný počet takýchto rozhodcovských rozsudkov, na základe ktorých požadoval vydanie poverenia. Nevyhnutné individuálne skúmanie podmienok, za ktorých bolo rozhodcovské konanie medzi účastníkmi zmlúv dojednané, spôsobilo vyššiu časovú náročnosť, v mnohých prípadoch súd zabezpečoval za účelom posúdenia žiadosti ďalšie listiny, čo v konečnom dôsledku sudy zaťažované takýmito podaniami mohli veľmi obtiažne vybavovať túto agendu tak, aby nevznikli prietahy.

Pri posudzovaní toho, či exekučný súd sa dopustil zbytočných prietahov možno použiť aj závery ústavného súdu SR v už citovanom rozhodnutí IV. ÚS 606/12 týkajúce sa sťažnosti žalobcu v obdobnej veci, v ktorej Ústavný súd konštatoval, že aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov a to za situácie, keď žiadosť o vydanie poverenia bola podaná 15.08.2011, výzva na predloženie rozhodcovskej zmluvy bola zo dňa 16.04.2012 a po jej predložení 04.05.2012 súd rozhodol uznesením zo dňa 05.10.2012 tak, že žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Ústavný súd v danej súvislosti poukázal na to, že sťažovateľ (žalobca) podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval sudy v rovnakom čase väčším počtom podaní a preto musel počítať s určitým technickoadministratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné.

Súd teda dospel k záveru, že v danej právnej veci nebol preukázaný základný predpoklad pre nárok na náhradu škody a to protiprávny úkon, teda nesprávny úradný postup Okresného súdu vo Vranove nad Topľou, nebol preukázaný ani ďalší predpoklad zodpovednosti za škodu a to existencia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a logicky, ani kauzálny nexus medzi oboma atribútmi.

Vzhľadom na uvedené súd návrh ako nedôvodný zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože tento si trovy konania neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.